

Révész Gáborné Barátnőjével Svédországban

A kép Sigtunában készült 1945 októberében. Én vagyok rajta és Sebes Jánosné Éva, akivel Stockholmban, a kórházban ismerkedtem meg. Éva pár évvel volt idősebb nálam, férjnél volt. Azért jegyeztem meg élesen a nevét, mert elmesélte, hogy nem tudta, hogy terhes, amikor Bergen-Belsenbe került. Egyszer csak azt vette észre, hogy megmozdult a gyerek a hasában, és megszülte élve, ott a priccsen. Valakinek valamilyen úton-módon megmaradt egy manikűrollója, azzal vágták el a köldökzsinórt. A gyerek olyan két-három óráig még élt, szegény. Ő túlélte ezt a szülést, az

ottani körülmények között bizony ez nem volt semmiség. Mi ott, Svédországban találkoztunk, a kórházban. A lágerben nem ismertem, nem voltunk egy barakkban. Nem tudom, mi lett vele később. Stockholmban körülbelül három hónapig voltam egy járványkórházban. Utána elvittek egy Stockholmtól talán húsz kilométerre levő kisvárosba, Sigtunába. Ott voltam novemberig, majd 1945. november végén Ribbingelundba kerültem rövid időre, egy szanatóriumba, egy rehabilitációs intézetbe. Körülbelül egy évig tartott, mire visszahíztam az eredeti súlyomra, és egészségesnek voltam nyilvánítható. Hogy mennyire nem voltam egészséges, az később derült ki, mert amikor hazajöttem, még kétszer voltam kórházban egy évig. Először csonttébécém volt, aztán vesetébécém. Az egész életem tulajdonképpen azoknak a következményeknek a jegyében telt el, amiket a lágerben összeszedtem.